

Chương 38

Nhị Nữ Tranh Phong

Song Hùng Tỷ Võ

K hông hiểu sao Thương Hải Khách Bành Xuân vẫn bất động chưa chịu xuất hiện. Tiểu Thần Đồng Gia Cát Ngọc khiêu khích thêm:

- Chúng ta đóng kịch sợ chưa bằng tỷ tỷ đóng kịch đầu!

Nó đưa mắt liếc ngòai mộ, cười nhạt:

- Hừ! Ngày xưa có người xem Cát tỷ tỷ như cái đinh trong mắt, bây giờ tỷ tỷ chết rồi lại nhận là bạn tốt, mèo khóc chuột giả từ bi, thực không then là cao thủ.

Nhân quả giữa hai người Cát Phi Quỳnh và Lăng Vân Yến, đối với người không biết nội tình có thể nghĩ như vậy. Nhất thời nữ hiệp Lăng Vân Yến nghe câu ấy chẳng khác mũi tên xuyên qua tim nàng biến sắc, nhưng Gia Cát Thanh Hà đã mắng em:

- Ngọc đệ không được vô lễ!

Nàng chính sắc nhìn Lăng Vân Yến cao giọng:

- Nói thật với Lăng nữ hiệp, chúng tiểu muội đến đây phụng lệnh Lạc Cung chủ, thay Cung chủ đánh cuộc với nữ hiệp đó.

- Đánh cuộc gì nói mau?

Lăng Vân Yến mặt lạnh như băng hỏi liền. Gia Cát Thanh Hà mỉm cười:

- Cung chủ bảo lấy lão bà quý ra làm đối tượng, trước khi Yến đại ca đến Hoàng Sơn, ai bắt sống được lão bà quý Cổ Hoàn, người ấy coi như tất thắng.

Tiểu Thần Đồng đứng cạnh xen lời nói với chị:

- Tỷ tỷ khỏi cần nói rõ, người đóng cửa không xuất động, vì sao tỷ tỷ có biết?

Lăng Vân Yến không thèm để ý đến Gia Cát Ngọc, vội vàng đáp:

- Các người khỏi cần đóng kịch, hãy nói với tiểu nha đầu họ Lạc, Lăng Vân Yến ta chấp nhận cuộc đố ấy. Tặc nhân quả thật đã đến bản sơn rồi cơ?

Có lẽ gần đây nàng không để ý đến bên ngoài nên chưa biết thật. Gia Cát Ngọc cướp lời chị đáp:

- Ai nói dối tử tử làm gì? Vừa rồi mới có người của Kim Gia Trại tên là Tiểu Diện Phật Pháp Không theo chúng ta đến Thiên Đô Phong, không tin tử tử cứ hỏi Hải Khách bá bá ắt biết.

Lăng Vân Yến nghe nó nói có bằng có cứ, nét mặt hiện lên sát khí gật đầu:

- Như vậy rất tốt, các người về đi.

Chị em họ Gia Cát và Lãnh Bích Mai mừng thầm đã đạt mục đích, lập tức tạm biệt Lăng Vân Yến ra về. Còn lại một mình Lăng Vân Yến vẫn đứng ở chỗ cũ bồi hồi đến độ xuất thần vì hiện nay lòng nàng đang trải qua một trận chuyển biến lớn. Một là vì cừu nhân đã đến đây nếu nàng không rửa hận làm sao còn dám nhìn bạn cũ ở cõi linh thiêng? Hai là từ khi thất tình về đây, tuy muôn việc đã lãng quên nhưng lòng vẫn chưa cam, nhất là nàng vẫn bất mãn Bách Hoa Cung chủ, lúc nào cũng tâm niệm được khiêu chiến công khai với tình địch. Nhất thời nàng không có chủ ý phải làm gì. Nàng nên hành động một mình? Hay là nàng phải bẩm báo với phụ mẫu?

Do dự hồi lâu, giữa lúc định hạ quyết tâm, hốt thấy Thương Hải Khách Bành Xuân đột ngột xuất hiện cười hỏi:

- Nghe nói Yến thiếu hiệp sắp đến Hoàng Sơn, diệt nữ có cần ngu thúc giúp đỡ gì chăng?

Hiển nhiên y có ý dùng lời thăm dò. Mặt Lăng Vân Yến hơi ửng đỏ u oán đáp:

- Y đến hay không có liên quan gì đến Yến nhi? Sư thúc đừng quan tâm tới.

Ngoài miệng nói thế nhưng nàng lại hỏi:

- Sư thúc, vừa rồi phải chăng tặc nhân định vào cấm địa bản môn?

Bành Xuân gật đầu:

- Không sai, đó cũng là đồng đảng của Lạc Hồn Nhai.

Nàng buột miệng:

- Diệt nữ có ý muốn tra xét xem động tĩnh của chúng, xin sư thúc báo giùm nếu gia phụ mẫu có hỏi tới.

- Mấy hôm nay bọn cao thủ hắc đạo không biết có âm mưu gì mà kéo đến Hoàng Sơn khá đông, bản môn ta chẳng sợ gì nhưng thời cơ chưa đến, thế nên hiền diệt nữ chớ khinh suất mạo hiểm ảnh hưởng đến đại cục.

Tiếp đó y trầm ngâm:

- Theo y ngu thức, tốt nhất tiếp cứ đợi Yến thiếu hiệp đến sẽ thương nghị cách ứng phó.

Tự nhiên đó là suy nghĩ cẩn thận của người đứng tuổi, nhưng Lăng Vân Yến đã quyết định, nào chịu nghe lời ấy? Nàng ậm ừ rồi chỉnh đốn áo quần quay về động. Thương Hải Khách cũng dư biết tính tình nàng quật cường nếu không chính phụ thân can ngăn quyết không được. Y lưỡng lự lắc đầu bỏ đi.

oOo

Tam Quỷ Lạc Hồn Nhai sau khi thất bại lớn ở Cửu Cung Sơn đau đớn vì mất Tam Quỷ và Tứ Quỷ mới phát hiện Cửu Cung Sơn chính là do hậu duệ của Huyền Âm phái chính thống cai quản và sư huynh Hàn Mai Xử Sĩ vẫn còn sống trên đời đang kết hợp với quái thư sinh Yến Lăng Vân chuẩn bị tẩy thanh Quát Thương Sơn thanh lý môn hộ.

Bọn chúng lo sợ bèn cầu viện tới Bạch Cốt Giáo gọi lục lâm thiếp mời tất cả cao thủ hắc đạo hy vọng tận diệt hết ai liên quan đến Huyền Âm phái chính thống, đến cả Thiên Đô phái cũng không ngoại lệ, mưu đồ chúng là độc bá võ lâm. Mấy ngày nay bọn quần ma tam sơn ngũ nhạc đã tề tựu đến Hoàng Sơn theo lời mời trên thiếp của Lạc Hồn Nhai Tam Quỷ. Trừ Lạc Hồn Nhai và Kim Gia Trại ra còn có Thái Hồ Lưỡng Sơn Bát đại Trại chủ Xích Phát Linh Quan Hàn Mạnh và con gái Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương.

Xuyên Nam Thất Sát Bang chủ Bích Nhân Nhân Ma Lịch Đông Dương, Miêu Lãnh phản đồ Tang Môn Thần Lam Xuân.

Mao Sơn Càn Nguyên Quán chủ Tam Sát chân nhân Hoàng Thông, Phạn Tĩnh Sơn Tuyết Thánh Tổ Sư Tôn Vô Kỳ và bốn đại hộ pháp tôn giả: Phục Hổ, Hàng Long, Phong Lô, Phi Vân.

Phiêu Dương Bát đại Trại chủ Thủy Long Thần Đặng Kiên.

Bạch Cốt Giáo Hắc Kỳ Đàn chủ Hoạt Cương Thi Từ Nguyên.

Tuy bọn tặc đảng này hơn phân nửa đều đại bại dưới tay Yến Lăng Vân, xem ra chúng vẫn chưa sợ, vì lần này thanh thế của chúng rất lớn, nhân số đông đâu ai dám khinh thị? Huống gì còn đông ma đầu lợi hại như Hồng Mao Bích Nhân lão quái v.v... cũng sắp đến. Đồng thời Văn Thù Viện ở Hoàng Sơn vô hình trung đã biến thành sào huyệt của chúng, nam nữ hỗn tạp cực cao hứng ồn ào.

Tựu trung được chào đón hoan nghênh nhất là Kim Vân Nương của Kim Gia Bảo và Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương, hai ma nữ này ngay ngày đầu tiên đã được lão quỷ bà Cổ Hoàn chính thức thu làm đồ đệ. Thêm vào hai ma nữ đều là nữ nhân trời phú cho sắc đẹp mê hồn, dâm đảng đã thành tích cách, lại rất mưu mô tâm kế, nhân được dịp này

càng ban phát tình cảm đối lấy các độc môn tuyệt kỹ của quần ma nên sự thâm đắc khá nhiều, bản lãnh tiến bộ rất mau.

Hai ma nữ ấy càng thân thiết vì đồng khí tương cầu, họ thường dẫn nhau lên Liên Hoa Phong tìm thắng cảnh, chẳng cần lo gì đến trận đại quyết chiến sắp tới.

Hôm đó hai ma nữ đột nhiên hứng khởi song song vượt qua Bách Bộ Vân Thê, Liên Hoa Câu và Diêm Vương Bích là các nơi hiểm yếu vượt qua trùng trùng thạch động leo lên tận trên đỉnh núi cao.

Hốt nhiên vừa lên tới đỉnh đã nhìn thấy không xa, trên một tảng đá cao chót vót không biết từ bao giờ có một thiếu niên áo vàng đứng khoanh tay thưởng ngoạn cảnh đẹp đưa mắt nhìn biển mây trời mang mang.

Thiếu niên ấy tuổi chưa quá hai mươi, hai lông mày như nhất kiếm chém nằm ngang, mắt sáng như sao đêm, mặt đẹp như dôi phấn, môi đỏ tự thoa son, tinh thần như nước mùa thu, sắc đẹp như hoa mùa xuân, quả là mỹ nam tử. Có thể nói ngay trần gian ít có, chính đẹp như tiên đồng. Còn thêm anh khí bột bột, lưng đeo trường kiếm, trông thần thái vừa phong lưu siêu thoát và uy nghiêm mê hồn, hình như trời đất tạo thành chàng thành tiêu chuẩn cho một nam nhân hoàn mỹ nhất.

Hai ma nữ không hẹn mà cùng rùng mình vì vẻ đẹp của thiếu niên, ngơ ngẩn đến quên cả cất bước, cứ đứng ngây ra đưa mắt nhìn dán vào người ta không chớp.

Đối phương hình như không chú ý đến gì khác, vẫn chẳng nhìn thấy ai. Một lát, Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương mới hơi định thần quay lại Kim Vân Nương cười nói:

- Vân tỷ tỷ à, chị thấy trên Liên Hoa Phong có con chim nhạn đẹp chưa?

Kim Vân Nương như nằm mộng mới tỉnh, một tay vừa vén tóc mây vừa hội ý nhoẻn miệng cười đáp:

- Không ta chỉ thấy một con chim phụng đẹp thôi chứ chim nhạn làm gì bay được tới đỉnh Hoàng Sơn?

Hiển nhiên hai nàng cố ý đối đáp để trêu chọc đối phương phải chú ý đến mình, ngờ đâu chàng mỹ thiếu niên kia vẫn như chẳng nghe thấy, cứ đứng yên ở chỗ cũ không hề quay lại. Chuyện đời rất dễ hiểu, hễ trái cây càng khó hái bao nhiêu càng xui người ta thêm khát, bấy giờ hai nàng đang ở trong tâm trạng ấy. Thoạt đầu hai nàng còn cố gượng kèm lòng hy vọng đối phương để mắt tới mình rồi sẽ buông lời ong bướm. Nhưng đến nay thấy người ta có thái độ thờ ơ, nếu không chủ động tấn công chẳng còn cách nào khác.

Nhất là Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương xưa nay chưa hề gặp qua một nam nhân nào vừa ý như thế chỉ sợ bị bỏ mất cơ hội, nàng nháy mắt ra hiệu cho Kim Vân Nương rồi bật cười khanh khách:

- Tỷ tỷ nói vậy e không đúng, tiểu muội thường nghe người ta nói, chim phụng chỉ đậu trên cây ngô đồng chứ đâu chịu đậu trên thạch nham, chúng ta thử lại gần xem thử?

Thuận tay nàng nhặt hai viên đá dưới chân, ngấm vận kinh lực sử dụng thủ pháp một âm một dương bắn lên trên không, lập tức hai viên đá tự đập vào nhau vỡ nát, những mảnh vụn li ti lả tả xuống đầu chàng thiếu niên. Kim Vân Nương cố ý rú lên một tiếng kinh hoảng:

- Như vậy không được, lỡ công tử người ta bị thương thì sao?

Đồng thời thân hình nàng tung lên lướt thẳng tới, hai ống tay áo quét một vòng trên không phát ra một luồng kinh khí thu hết những mảnh đá vỡ rơi xuống dưới chân núi. Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương cũng uyển chuyển như một con bướm lượn, phi thân đến gần mỹ thiếu niên khiêm thân thánh thốt nói:

- Tiểu muội nhất thời lỡ tay, cúi xin công tử tha tội là may?

Thực ra hai nàng chỉ đóng một màn kịch nhỏ, mục đích không ngoài cố ý biểu diễn bản lãnh, mượn cơ để đến gần người ta mà thôi. Chỉ thấy mỹ thiếu niên kia, thần sắc vẫn an tường chẳng để ý một chút gì, đôi mắt đẹp hững hờ nhìn hai cô nương:

- Đâu có gì đâu?

Liên đó lạnh nhạt gật đầu tiếp:

- Nhị vị cô nương té ra đều là người biết võ công, chắc là thuộc bản sơn Thiên Đô phái?

Nghe khẩu khí, hiển nhiên chàng mới tới đây. Cửu Vĩ Hồ lập tức lắc đầu cười duyên dáng:

- Không! Tiểu muội Hàn Hương nhà ở Thái Hồ, là đệ tử Quát Thương Sơn.

Mắt nàng liếc đối phương sắc lém, hỏi lại:

- Công tử là môn hạ cao nhân nào, đại danh là gì, có thể cho tiểu muội biết được không?

Dâm nữ này tự cho Lạc Hồn Nhai có tên tuổi rất lớn, định tâm nói ra tất đối phương phải càng trọng vọng. Nào ngờ mỹ thiếu niên vừa nghe chẳng có gì làm lạ chỉ ư một tiếng nhỏ, nhìn qua Kim Vân Nương, hỏi:

- Còn cô nương, chắc là môn hạ Huyền Âm phái?

Kim Vân Nương cố ý e ấp khêu gợi nhẹ giọng đáp:

- Nhãn lực thiếu hiệp không sai, tiểu muội Kim Vân Nương, còn chàng?

Mỹ thiếu niên khẽ gật đầu mỉm cười:

- Tiểu sinh Vân Mộng, người gọi là Võ Lăng Công Tử.

Chàng ta không nói tên môn phái chỉ nói ra danh hiệu của mình, làm như bốn tiếng Võ Lăng Công Tử trên giang hồ ai cũng biết, nhưng hai cô nương Kim, Hàn không chú ý đến điều ấy, lập tức đồng thanh cười hoan hỷ:

- Thì ra là Vân công tử, chúng tiểu muội xin thất kính.

Cửu Vĩ Hồ cười rất uyển chuyển xoay quay Kim Vân Nương:

- Chúng ta gặp đây là duyên nợ, đang giữa lúc gió mát cảnh đẹp thế này, nếu được Vân công tử không chê, chúng ta tìm một chỗ nào thanh vắng tâm sự thì hay lắm nhỉ?

Nàng tuy xoay nói với bạn nhưng hai con mắt mê hồn vẫn liếc nhìn Võ Lăng Công Tử như đợi chàng trả lời. Điều ấy chẳng khác nào tống tình ngay đối phương. Nếu chẳng may nơi đây có một mình nàng và chàng, chắc nàng đã nhảy sổ vào lòng người ta rồi. Kim Vân Nương cũng cười ngỏn ngoèn tiếp lời:

- Chỉ sợ chị em chúng ta là thân bồ liễu không đáng cho Vân công tử ghé mắt chẳng?

Hai nàng một xướng một họa liếc mắt đưa tình, uốn ngực khoe hông cố ý khêu gợi. Nhìn hai nữ dâm tặc khêu khích người tựa hồ như chỉ muốn nuốt chửng lấy người ta mới thỏa chí. Không ngờ mỹ thiếu niên thủy chung trầm ngâm không nói chỉ đưa đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn hai cô nương. Lâu lắm, chàng mới mở lời:

- Chúng ta bèo nước gặp nhau, nam nữ cách biệt, tuy được ân nhị vị cô nương ghé mắt nhưng tiểu sinh chỉ sợ có điều bất tiện chẳng?

Câu ấy của chàng khác nào nửa ứng nửa từ chối, Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương cười khanh khách:

- Vân công tử cứ làm như một vị thần học đạo mạo vậy?

Rồi bước tới gần thêm bước nữa, nàng ta hạ giọng:

- Chúng tiểu muội đều chỉ là nhi nữ giang hồ, không có cái nhìn như người thế tục, đâu có gì là bất tiện?

Kim Vân Nương liếc mắt đa tình dụi dụi đến gần, cười nhỏn:

- Công tử thanh nhã việc gì phải sợ lời đàm tiếu?

Mỹ thiếu niên bị ép quá đành gật đầu:

- Nói như thế chắc hôm nay tiểu sinh đã có hạnh phúc như Lưu Thần Nguyễn Triệu ngày xưa rồi chẳng?

Nhị vị cô nương song song che miệng cười:

- Chỉ tiếc tỷ muội chúng em đều là dân dã quê mùa chứ không được như Thiên Thai tiên nữ thôi.

Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương vội đưa cánh tay trắng muốt chỉ về hướng bên cạnh:

- Ô! Nơi kia có Liên Hoa Động, chúng ta tới đó đi!

Có lẽ yêu nữ này lửa dục đang cao nên hết còn nhẫn nại được nữa, nhưng Võ Lăng Công Tử như không nghe tiếng nàng, chàng ta tự lẩm bẩm:

- Hai người đều đẹp, ta biết chọn ai bây giờ?

Cửu Vĩ Hồ nghe câu ấy cười khanh khách:

- Chàng thư sinh ơi, hai tỷ muội em như một người, hôm nay gặp thiên duyên để chàng một mũi tên bắn hai con chim nhận, cần gì phải chọn lựa?

Thừa cơ nàng dựa sát vào đối phương liếc tình hạ giọng mềm mại:

- Qua bên kia nhé?

Không ngờ mỹ thiếu niên lắc đầu:

- Không được.

Đồng thời đôi mắt long lên, chàng tiếp:

- Tệ sư môn nghiêm cấm sắc dục. Hôm nay đồng thời với nhị vị cô nương, thực tiểu sinh lấy làm khó xử quá.

Kim Vân Nương cũng vội ngả eo như con rắn dựa gần vào chàng thánh thót kêu:

- Ô! Té ra như thế ư?

Liên dùng hai môi son lay động hỏi luôn:

- Hai tỷ muội em, cuối cùng công tử chọn người nào?

Tự nhiên đối với yêu nữ này, nàng tự tin nàng chính là người được chọn. Mỹ thiếu niên nghe câu hỏi ấy do dự hồi lâu, đưa mắt nhìn nhị nữ khó khăn lắm mới nói:

- Nhị vị cô nương ai cũng khả ái như nhau nhưng không biết ai thực lòng yêu tiểu sinh, làm sao tiểu sinh quyết định được?

Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương sợ mất chàng lập tức tiếp lời:

- Tiểu muội tuyệt không giả tình giả ý, lòng này thực chân thật.

Kim Vân Nương cũng vội nói:

- Nếu Kim Vân Nương em không thực lòng với chàng, tương lai sẽ bị chết thảm.

Hàn Hương cố làm ra vẻ u oán than:

- Tiểu muội như không hết lòng với công tử, sao lại chẳng hiềm thân bỏ liễu đến đây với công tử?

Kim Vân Nương không chịu kém, lập tức ôn nhu hết sức tiếp:

- Nếu công tử không tin em, công tử chớ ngại cứ rút kiếm chặt tiểu muội ra để xem trái tim tiểu muội đây.

Hai nữ yêu dâm tặc nhất thời không ai nhường nhịn ai, cố tranh giành lấy mỹ thiếu niên về mình, bao nhiêu lời chẳng những đều dám nói, mà còn như say như ngây hai mắt đăm đếu dựa vào lòng người ta. Cử chỉ khêu gợi lẳng lơ ấy chỉ e lâu xanh kỹ viện cũng đến thế là cùng.

Nào ngờ chính vào lúc ấy, hốt nhiên nghe không xa có tiếng người quát:

- Ban ngày ban mặt, các người làm gì thế?

Cùng với tiếng nói hiện ra một đại hán lưng đeo trường kiếm mặt như hổ mắt như chim ưng. Nhị nữ nhận ra liền đó là tên phản đồ Miêu Lãnh Tang Môn Thần Lam Xuân. Chỉ vì lúc này nhị nữ đang mê mẩn bởi mỹ thiếu niên nên không ai có ý muốn nhìn tới y. Lam Xuân thấy thế buông ra một tiếng cười lạnh:

- Thì ra nhị vị cô nương gặp điều gì vui ở đây chẳng?

Không đợi ai đáp y đập bộ tiến tới gần chỉ vào mặt Võ Lăng Công Tử quát:

- Tiểu tử ngươi thật có diễm phúc đó, mau báo cho Lam đại gia ta biết là môn hạ của ai.

Có lẽ tên ác đồ này sẵn lòng ghen ghét, không dám động tới hai nàng nên cố ý đổ lỗi lên đầu tình địch. Đâu ngờ mỹ thiếu niên cũng rất cổ quái, tuy rõ ràng thấy có người chửi mắng trước mắt nhưng thần sắc không biến đổi, chẳng thềm để ý tơ hào, mắt ngó nghiêng hai nàng mỉm cười, chẳng khác nào nói "hai em ai thực tâm với ta,

bây giờ có thể chứng tỏ được rồi đấy". Vì đó Kim Vân Nương quay đầu ngo Tang Môn Thần trầm giọng quát:

- Họ Lam, chuyện của cô nương, người chớ xen vào được chẳng?

Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương cũng không chịu kém, tức thì ngo Lam Xuân quát nhỏ:

- Người ta là môn hạ của ai việc gì tới người? Biết điều hãy đi chỗ khác, đừng để cô nương mất hứng.

Hai nàng mắng chửi y hết lời chẳng nghĩ gì đến tình hắc đạo, bất giác khiến Tang Môn Thần Lam Xuân tức giận ngửa mặt lên trời cười ha hả như điên, nhất thời tiếng dội lại bốn bên vách núi cứ vang lên bất tuyệt. Không cần nói cũng biết, hành động của y là cố ý ngầm thi triển Miêu Lãnh độc môn tuyệt học Nhiếp Hồn Ma Âm.

Theo lẽ thường ngày, tiếng cười ấy phát ra, nếu hai nàng có được tâm pháp bí truyền thì có thể vô hại, còn người khác thực rất ít người có sức chịu đựng nổi. Nhưng hôm nay tiếng cười ấy chẳng hề linh nghiệm.

Chỉ thấy đối phương mỹ thiếu niên chẳng những thần thái vẫn an tường như không hề nghe tiếng cười mà nét mặt còn lộ vẻ khinh miệt, đưa mắt quét qua nhị nữ từ từ nói:

- Nhị vị cô nương đã là cao đồ của Quát Thương Sơn, tất nhiên mỗi người đều có tuyệt học phải không?

Tiếp đó nghiêng mắt hơi nhìn Tang Môn Thần Lam Xuân một cái, hơi ra vẻ trầm ngâm:

- Tên cuồng đồ kia vô lễ, không biết nhị vị có chịu lộ chút thân thủ cho tiểu sinh được mở mắt chẳng?

Theo lẽ lần này Lam Xuân đến Hoàng Sơn là vì muốn trợ thủ cho Lạc Hồn Nhai. Thân là khách mời, hai nữ dâm tặc này dù có hôn mê sắc dục đến đâu cũng không dám đắc tội với y. Nhưng việc đời thường ra ngoài dự liệu của con người, nhất là Cửu Vĩ Hồ Hàn Hương tự thị sau lưng có sư phụ bảo vệ, không ai dám khinh nhờn, nhất tâm muốn đoạt được lòng mỹ thiếu niên, nàng ta chẳng hề do dự ứng thanh đáp liền:

- Hãy xem tiểu muội xuất thủ đây.

Lưng eo nàng bật lên tung thân ra ngoài chỉ mặt Tang Môn Thần quát nhỏ:

- Họ Lam kia, người quý quýet quá lắm, chẳng lẽ cô nương lại sợ người sao?

Đồng thời Kim Vân Nương cũng đột ngột phi thân lên trước, cao giọng nói:

- Hương muội hãy khoan, hãy để cho ngu tử trị hấn.

Tức khắc nàng chỉ mặt Lam Xuân:

- Cuồng đồ người ngày thường hay chọc ghẹo cô nương, cô nương đã bỏ qua. Hôm nay muốn biết bản lãnh cô nương sao mà dám vô lễ?

Hai cô nương nhất tề phát uy lực, sự thực chỉ là để tranh đoạt một thiếu niên mỹ mạo, không cần nghĩ gì đến hiệu quả. Hơn nữa từ khi Tang Môn Thần Lam Xuân phản bội sư môn chạy trốn khắp nơi, may có cơ hội đầu nhập Lạc Hồn Nhai trong bụng đang nuôi kế hiểm, bây giờ đã thành cừu hận với nhị nữ.

Duy tình hình như thế, y bật cười hăng hắc:

- Nam tử không đấu cùng nữ tử, Lam mỗ xin tạ lỗi.

Câu nói ấy của y bất quá chỉ là tìm cách hạ đài, nào ngờ vừa dứt lời, chàng mỹ thiếu niên Võ Lăng Công Tử kia liền lướt thân tới chặn đường về của y buông lời:

- Ta xin lãnh giáo được không?

Nhị nữ cũng có ý muốn biết tài nghệ mỹ thiếu niên cao thấp ra sao, lập tức đồng thanh:

- Họ Lam kia, có tài hãy phân cao hạ với Vân công tử thử xem?

Tính tình Lam Xuân xưa nay ngang ngược nào chịu nổi những lời khiêu khích ấy, y quét nhãn nhìn nhị nữ, lạnh lùng đáp:

- Xưa nay Lam mỗ hễ động thủ là không để ai sống sót, các vị không đau khổ chứ?

Chuyển qua nhìn mỹ thiếu niên, cười gian xảo:

- Tiểu tử ngươi bao nhiêu bản lãnh, Lam đại gia hễ động thủ là không lưu tình đó nhé?

Mỹ thiếu niên ấy cười lạnh đáp:

- Hừ, chó vọi lớn lối, Vân mỗ đâu phải là đứa trẻ lên ba mà bị người dọa nạt?

Lập tức chàng lập chưởng ngay ngực quát to:

- Không cần nói nữa. Lên mau, hãy dùng bản lãnh chứng minh.

Lam Xuân tức thì lướt thân đến buông ra mấy tiếng:

- Tiểu tử tiếp chiêu đây.

Tay y vươn ra năm ngón tay quất tới như điện chụp vào đối phương. Tự nhiên tên ác đồ này đã được chân truyền của Miêu Lãnh uy lực rất cao, nhưng chiêu đầu của y có lẽ là hư chiêu, vì nửa đường đột ngột biến thức thành muôn ngàn chỉ ảnh mang theo

một luồng gió lạnh vây kín lấy đối phương trong chưởng phong. Giữa lúc tin chắc chiêu đầu ắt đắc thủ, đột nhiên nhiên y nghe một tiếng cười lạnh, bóng vàng thoáng lướt qua, bóng địch nhân biến mất, đồng thời hai tiếng cười khúc khích của hai nữ nhân cất lên tán thưởng thân pháp. Đột nhiên y lại thấy sau gáy có tiếng gió bất giác ngấm giật mình kinh hoảng. Từ đó y vội bỏ ý định, vội vàng nhảy ra xa vài thước hoành thân hóa giải, nhìn cho rõ thiếu niên áo vàng, đề vận lên mười thành công lực tấn công điên cuồng.

Nhất thời hai người đều thi triển sở trường, bốn cánh tay tung hoành khiến cát bay đá chạy, cây cối nghiêng ngả. Trong chớp mắt đã giao đấu hơn hai mươi hiệp. Hình như nội công hỏa hầu của mỹ thiếu niên có phần hơi kém, nên xem ra chàng đã cố sức quá độ. Qua một chút nữa, chàng thiếu niên đánh một chiêu có hơi vụng, đột nhiên bật kêu "ối chà" hai tiếng nhắm hướng nhị vị cô nương chạy tới.

Tang Môn Thần Lam Xuân, tất không buông tha, y như bóng theo hình bám sát theo, quyết hạ sát thủ. Xem tình hình, chàng mỹ thiếu niên kia khó mà bảo toàn tính mạng.

- o O o -